

KERKBAND

Nederlandse Interkerkelijke gemeente DENIA

40ste jaargang

1 september 2019

Ouderdom

***Verlaat mij niet Heer in mijn ouderdom,
als 'k niet meer kan zoals ik graag zou willen;
als benen weigeren en handen trillen,
zie dan, juist dán, vol liefde naar mij om.***

***Stuur mensen op mijn pad met groot geduld,
als mijn geheugen het soms af laat weten.
Als 'k dingen zoek, of namen ben vergeten,
geef dan dat tóch Uw liefde mij vervult.***

***En wordt het lichaam zwak, de ogen slecht,
laat dan Uw Woord, Uw Naam mij vergezellen,
opdat ik ánderen nog kan vertellen
waar 't fundament, de grondsteen is gelegd.***

***En als ik heel dicht bij het einde kom,
vul mijn gebroken stem dan met gezangen
en laat mij diep, héél diep naar U verlangen.
Verlaat mij niet, Heer, in mijn ouderdom.***

Jelly Verwaal

Korte overdenking door Erik Schuddebeurs

Vandaag is een bijzondere dag. Ik noem drie redenen:

- a. de Nederlandse Interkerkelijke Gemeente Denia houdt haar jaarlijkse gemeentevergadering
- b. 100 jaar geleden werd de laatste hand gelegd aan het verdrag van Versailles, vernederende regelingen van de geallieerden met het zogenaamd overwonnen Duitsland.
- c. en, 400 jaar geleden schreef de Synode van Dordrecht 5 artikelen uit tégen de Remonstranten.

Vanmiddag, 8 mei 2019, zal een delegatie van de Remonstrantse Broederschap een pamflet overhandigen aan de secretaris van de Protestantse Kerk in Nederland, René de Reuver. Het pamflet bevat 5 artikelen die uitnodigen tot samenwerking: vrijheid, verdraagzaamheid, verantwoordelijkheid, vrede en vriendschap. De Reuver vat het op als een uitnodiging om samen te werken, niet als kopie van elkaar, maar als complement, aanvulling voor elkaar, aanscherpend, verdiepend. Hij voegt daar van zijn kant nog aan toe: vertrouwen en verbinding. Hij zegt: *"Het is beter elkaar te begrijpen vanuit elkaars perspectief en dan samen verder gaan."*

Dat sluit naadloos aan op het beeld dat de apostel Paulus gebruikt, het lichaam. We lezen ervan in I Korintiërs 12. Het loopt uit op een weg die verder omhoogvoert, de liefde. Dáár kom je uit als je Jezus Christus volgt, zijn ontferming achterna. Christus is het hoofd. Wij zijn geen groep gelijkgezinden, waar de neuzen per se dezelfde kant op staan. Jezus Christus verbindt ons met elkaar. We zijn als lichaam van Christus onlosmakelijk met Hem verbonden. Die verbinding is de nek waar alles om draait. Van daaruit lopen er lijntjes

naar de verschillende leden. De hand helpt en opent zich en durft zich leeg te maken om te ontvangen, geeft, en maakt mensen en dingen mooi. De arm beschermt en troost en draagt. Het oog heeft visie en het lef om te dromen, maar kijkt ook goed uit of er geen gevaar dreigt. De mond is bedoeld om een ondertiteling te geven bij onze daden om zó sprekend te lijken op onze hemelse Vader. En het oor luistert de ander tevoorschijn met geduld, liefde en wijsheid. Niemand is overbodig. Iedereen is uniek. Het is mijn gebed dat deze dag ertoe bijdraagt om onszelf te zijn: leden van het lichaam van Christus, zoals lied 970 daar over zingt. Moge het zo zijn.

Vervolgde christenen stellen de vraag of ik nog

in het juiste verhaal zit

(ingebracht door Leo Koppelaar)

Moeten christenen geloofsvervolging koesteren? Natuurlijk niet, zou mijn antwoord zijn. Je moet vervolging niet schuwen als het erop aankomt – dat is al moeilijk genoeg –, maar je hoeft het niet te accepteren, noch te zoeken, noch te verheerlijken.

Het was alsof ik dit gedachteloopje moest resetten, toen ik in het **Nederlands Dagblad** (4 juni) de boodschap las van het Amerikaanse zendingsechtpaar Nik en Ruth Ripken. Zij riepen christenen op, níét te bidden voor een einde aan geloofsvervolging. Want dan bid je voor een einde aan de verspreiding van het evangelie, zeiden ze op de Open Doordagen in Karlsruhe. De Ripkens hadden dit naar eigen zeggen geleerd van de honderden vervolgte christenen die zij spraken.

In Urk klonk zowaar een soortgelijke boodschap – van een Chinese christen die ‘broeder Yun’ wordt genoemd. Yun bidt niet voor de vrijlating van opgepakte Chinese predikanten, zei hij. ‘Wel dat zij in de gevangenis vreugde om het lijden ervaren en het licht van het evangelie laten schijnen.’ Vervolging is volgens hem een gouden kans om het goede nieuws te verspreiden.

Nik Ripken verklaarde in Karlsruhe dat een 'grote oogst' (veel mensen die tot geloof komen) leidt tot een 'grote vervolging'. Zo ging dat immers in de eerste hoofdstukken van het bijbelboek Handelingen. Daarmee verhief hij gebeurtenissen tot een wetmatigheid, had ik het idee. En daar valt over te twisten. Maar als ik me even wat verdiep in het werk van Nik en Ruth via Google, voel ik me geroepen tot bescheidenheid. Ik sta tegenover mensen die veel ervaring hebben met zending en geloofsvervolging.

Hun duiding van het christenleven lijkt zo dicht bij de Bijbel te staan, bij wat Jezus en de apostelen hebben gezegd over geloof en lijden. Deze zendelingen zien zich van dag tot dag geplaatst op de weg van het evangelie, in de wetenschap dat satan zoekt naar mogelijkheden om verspreiding van het geloof te dwarsbomen. Ze hebben op een gegeven moment tegenover elkaar uitgesproken dat de christelijke missie hun het (aardse) leven kan kosten, en dit ook hun jonge kinderen verteld.

Op een torenhoog abstractieniveau kan ik iets soortgelijks over mijn bestaan beweren. In het leven van alledag weet ik er weinig mee te doen. En zoeken naar tekenen van God en satan? Ik vrees dan te verdwalen in mijn eigen verbeelding en dwanggedachten. Bij anderen heb ik dat vaak genoeg gezien. Ik koester liever de rationaliteit als gave van God.

Toch moet ik wat met getuigenissen zoals die van Nik en Ruth. Ik heb ze nodig om – in tijden van grote vrijheid en welvaart – vast te houden waar mijn leven om draait: niet om een leuk aards bestaan, maar om de navolging van Christus. Pfff, zie dat maar eens vorm te geven.

Eén advies van Ruth en Nik spreekt mij daarom in het bijzonder aan: zorg dat je in het verháál blijft, het verhaal dat er nog zal zijn als alle andere verhalen hebben afgedaan. Dit blijft haken, omdat ik mij vaak terugvind in het platte verhaal van 'opgaan, blinken en verzinken', en dat kleurt alles. Ik neem me nu voor mij telkens ervan te vergewissen of ik, met al mijn besognes, nog wel in het juiste verhaal zit.

Reina Wiskerke [nd.nl/columns](https://www.nd.nl/columns)

Inspiratiemorgen

17 september om 11.00 uur in de pastorie

**De koffie staat klaar
vanaf 10:30 uur.**

Thema: Als ik God zeg dan.....?

Op deze morgen gaan we samen nadenken over deze vraag.

Het is een persoonlijke zoektocht en toch kunnen we elkaar daarin zeker behulpzaam zijn en versterken.

Als we over God spreken, doen we dat vooral in beelden.

Dit is een morgen bestemd voor gelovigen, zinzoekers en twijfelaars.

Van harte welkom.!!

*De volgende inspiratie-ochtenden zijn op:
15 oktober,
12 november en
10 december.*

Geloofsbelijdenis

(ingebracht door D. Rozema).

Dragende, moederlijke God, U baarde mij, ik ben uw kind.
Schepper die mij de adem geeft, u bent mijn zoon, u bent mijn
levensbron.

Zoon van God, broer van ieder mens, u werd een mensenkind als
wij,

U maakte mij deelgenoot van het geheim van God,
dat het in ons leven gaat om het geven van jezelf,
dat je uiteindelijk niets in handen hebt,
dan het leven dat je gegeven is.

En dat het juist in het geven is, dat we ons leven ontvangen,
dat de diepe zin en rijkdom van ons leven zich toont.

U bent het die mij voedt met hemels brood.

U ging mij voor als korrel graan, die in de aarde stierf om op te
staan.

Uw Geest leeft in mensen zoals wij. Ook in ons wilt u wonen.

Zo zeer vertrouwt u op ons, dat wij uw broers en zussen willen zijn,
zo innig verbonden met u en met God, die onze Vader en Moeder
tegelijk wil zijn,

Kom dan met uw Geest in mij, in ons allen, in onze
geloofsgemeenschap, elke dag weer opnieuw, zodat wij gaan in uw
spoor, dat we leren wat het is om alles los te laten, en de rijkdom te
vinden in dat wat niet te betalen is:

leven vanuit verbondenheid met God zelf,

leven vanuit verbondenheid met alles wat leeft.

Dat het zo mag zijn. Amen.

Ds. Gertrudeke van der Maas (Apeldoorn)

P.S.

Deze woorden heb ik geschreven bij het thema van een viering, geïnspireerd door een lied dat in het Nieuwe
Liedboek: **lied 707** 'Dragende, moederlijke God, U baarde mij'.

De predikanten die wij verwachten zijn: (secretaris)

sept/okt	Ds. Wilma vd Linden	(nieuw)	Apeldoorn
nov/dec	Ds. Maaïke Schepers		Enschede
jan/feb	Alfred Bronswijk		Deventer
mrt/apr	Henk Blankespoor		Den Haag
mei/juni	Hendrik Marsman	(nieuw)	Tubbergen
juli	Willem van Buren		Oosterbeek
aug.	Hans Reedijk		Ede
sept/okt	Ronald Ootjers		Zaandam
nov/dec	Rob Quispel		Amersfoort

Hour of Power

Derk Rozema

Dat is de naam van het programma dat iedere zondagmorgen te volgen is op RTL5 om 8 uur (herhaling om 9 uur).

Ik ben trouwe kijker van dit programma.

Ieder zondag om 8 uur de wekker en dan vanuit het bed dit programma bekijken en daarna ons klaarmaken voor het bezoek aan de kerk in Denia.

Dit programma heeft mijn warme belangstelling omdat Bobby Schuller in eenvoudige taal, met leuke voorbeelden, het blijde evangelie van Christus verkondigt. Hij doet dat op een dusdanige manier dat zijn boodschap lang bij mij blijft hangen.

Ik kan u aanraden om eens te gaan kijken en luisteren. U bent dan één van de tientallen miljoenen kijkers over de hele wereld iedere zondag.

(ingebracht door Bert Boxtart)

De gave van de oude dag

gesprekken met oude jezuïeten

Ouderdom brengt broosheid, beperkingen, ziekte. Maar – zeker wanneer je een rijk geestelijk leven leidt – ook veel tevredenheid, vreugde en dankbaarheid, ontdekte de Amerikaanse jezuïet Gerald McKevitt.

Wat is de spiritualiteit van oude mensen? Mondeling historisch onderzoek maakte het mogelijk om iets meer te begrijpen van marginale of ondervertegenwoordigde groepen in een groter cultureel geheel. De interviewer kon dieper ingaan op de affectieve ervaringen en het innerlijk leven van zijn gesprekspartners. De tevredenheid over hun leven als oudere bleek voor een groot deel bepaald door hun religieus engagement. Ondanks hun klachten over het afnemen van hun energie en de kwaliteit van sommige vermogens bleken zij te beschikken over een goed verdedigingssysteem tegen angsten, bijvoorbeeld om dement te worden.

Hard vechten voor een hun geluksgevoel

Teleurstelling en beproeving bleven hen niet bespaard. Religieus leven kent zijn kruiswegstaties. Voor hun geluksgevoel van nu hebben deze ouder wordende jezuïeten hard moeten vechten. Gaandeweg leerden zij hun ordesgemeenschap te aanvaarden als een menselijke organisatie en kregen er een diepe genegenheid voor. Ook voor hun kerk bleef sympathie overheersen: geschokt als velen waren door de gebeurtenissen van de afgelopen jaren, vochten ze er toch voor om hun vertrouwen in de hiërarchische kerk niet te verliezen.

God wordt niet alleen gevonden in het succes, zo wijst de terugblik van velen van hen uit, maar vaak nog dieper en authentieker in het falen. Het besef anderen al doende pijn gedaan te hebben droeg ertoe bij, dat illusies en onrealistische verwachtingen opgegeven konden worden. Relaties zijn weliswaar een bron van vreugde in het leven van een jezuïet, maar ze kunnen je ook op de proef stellen. Soms eenzaamheid ervaren hoort erbij; het gekozen pad heeft voor velen uiteindelijk toch tot een gelukkige oude dag geleid. “Je vertrouwt erop dat je je leven geleid hebt zo goed als je kunt, al ben je niet altijd trouw of voortreffelijk geweest.”

Hoe blijf je goed leven?

In het verleden was het belangrijkste van spiritualiteit hoe goed dood te gaan; in deze eeuw is de uitdaging echter hoe goed te leven, ook al nadert het einde. Vele oudere jezuïeten blijven spiritueel en psychisch gezond door apostolisch bezig te blijven. “Ik houd ervan tot een veranderende kerk te behoren”, een getuigenis dat staat naast de ervaring van sommigen dat ze een kluizenaar zouden worden als ze niet iets hadden om te doen. Als taak zien sommigen behoeder te zijn van zin, vooral door jongeren daarin van advies te dienen. Als oudere priester konden zij vaak een wijze rol vervullen in de vormingsstaf van hun provincie.

Het onderhouden van een sociaal netwerk is niet minder belangrijk voor hen die gepensioneerd zijn. Het voeren van gesprekken geeft

velen zin: “Medebroeders laten je binnen in hun leven en het is geweldig om met hen op hun innerlijk niveau te mogen werken.” “Ik stel mijn leven in het Koninkrijk voor als een doorlopend vertrouwelijk gesprek.”

Als de genade maar kan blijven doordringen

“Het ignatiaanse begrip onverschilligheid is een klein geheim van mijn leven en van mijn apostolaat geworden – het zit in de gereedschapskist van mijn gebed.” Zoals John Henry Newman reeds zei: “Oude mannen worden in hun ziel net zo stram, mager en bloedeloos als hun lichaam, behalve in de mate dat de genade ze doordringt en zacht maakt.” Voor veel interviewpartners zijn de latere jaren van hun leven een tijd van diepe tevredenheid. Ze leven meer met God verbonden dan ooit tevoren. De oude dag ervaren zij als een geweldige gave.

Prof. Gerald L. McKeivitt SJ was historicus en als hoogleraar verbonden aan de Santa Clara University in Silicon Valley (VS).

Hij overleed in 2015.

Adriana

(ingebracht door Bram Gerth)

Adriana Kruik is op 26 augustus verhuisd van haar woning in Denia naar een verzorgingstehuis in Madrid. Ondanks de 24 uren verzorging van Adriana vond Pauline, haar dochter die in Madrid woont en werkt, het beter haar moeder wat meer in de buurt van haar en de familie te hebben te meer daar het heen en weer reizen tussen Madrid en Denia Pauline begrijpelijkerwijs te veel werd. Het nieuwe adres van Adriana is:

Adriana Kruik. p/d. Pauline Kruik
C/Guadarrama 3.
28412Cerceda.
Madrid.

U ITGENODIGD OM TE LEVEN!

Ds. Henk Vijver

Waarom gelooft een mens eigenlijk? Het leven wordt niet simpeler van het geloof. Integendeel. Het geloof roept een heleboel lastige vragen op: bestaat God? Hoe weet je dat? Hoe kun je merken dat God er is? Waarom is de kerk als gemeenschap van gelovigen niet veel beter dan ze nu is?

Vaak heb je als gelovig mens geen antwoord als anderen jou met dat soort vragen confronteren. Je raakt maar al te gemakkelijk verstrikt in redeneringen en discussies over de vraag of het geloof nu waar is of niet.

Maar misschien is dat wel een veel te magere benadering van geloven. Misschien mis je de kern als je het geloof vooral ziet als een waarheid die je al of niet kunt aanhangen. Je kunt geloven ook anders bezien. Geloven als een levenshouding die vooral te maken heeft met je hart. Je gelooft vanwege bijzondere ervaringen die je opdoet. Daarover wil je nadenken en je wilt er over vertellen.

Eeuwen geleden was er een dichter. Hij had zeker geen gemakkelijk leven, maar als hij naar zichzelf keek, kwam hij woorden tekort om zijn verbazing uit te drukken. Verbazing en verwondering over zijn eigen bestaan en over het bestaan van heel die grote wereld met alles wat er gebeurt.

Die verwondering is het startpunt van zijn geloof:

'Ik loof u voor het ontzaglijke wonder van mijn bestaan.

Wonderbaarlijk is wat u gemaakt hebt.

Ik weet het tot in het diepst van mijn ziel'.

Hoe is het mogelijk dat ik er ben, zegt die dichter bij zichzelf. Ongelooflijk! Mijn bestaan gaat mijn verstand ver te boven. Ik had er ook níet kunnen zijn. In het onmetelijke heelal ben ik niet eens een speldenknop. En toch ben ik er. En ik heb ook nog eens de mogelijkheid om daarover na te denken. Ik ben mij bewust van mijn bestaan. En ik ben in staat er zelf voor een klein deel richting aan te geven.

Wonderbaarlijk. Ik heb mijzelf niet gemaakt en niet bedacht. Hoe zou ik kunnen! Dat ik er ben heeft dus een andere reden. De grond van mijn bestaan ligt buiten mijzelf. Er is iemand, een ander, die mijn bestaan heeft gewild en die dat elke dag opnieuw wil. Ik sta niet op mezelf; mijn leven speelt zich af in verbondenheid met die ander, de oorsprong van mijn leven. De dichter vertelt dan ook dat hij zijn leven zo beleefd, in verbondenheid met de ander die hem in het bestaan roept:

*‘U omsluit mij, van achter en van voren,
U legt uw hand op mij.
Wonderlijk zoals u mij kent,
Het gaat mijn begrip te boven’. (Psalm 139)*

De bron van zijn bestaan blijft een geheim, maar de dichter spreekt die bron aan als een persoon. Hij noemt hem zijn God: Ik ben hier dankzij U. Ik leef op uitnodiging! Mijn leven is een uitgenodigd leven.

Zo ontstaat en groeit het geloof van die dichter uit een ver verleden. Niet als een set waarheden waarover je met je verstand kunt redeneren, maar als een levende ervaring waarover je kunt zingen. Het geloof van deze dichter is een loflied; een uiting van dankbaarheid aan de God die hem uit pure liefde in het leven heeft geroepen.

Het gesprek over de dood

is van levensbelang

(ingebracht door Leo Koppelaar)

Iedereen moet de dood onder ogen zien. In 80 procent van de gevallen komt het einde niet onverwacht en kunnen mensen zich voorbereiden op hun laatste levensfase. Terwijl de een zich makkelijk overgeeft aan de zorg van anderen, houdt de ander graag tot het laatst toe de regie in eigen hand. De een sterft het liefst thuis, de ander geeft de voorkeur aan een hospice. En waar de een vrede heeft met het naderende einde, wil een ander nog aan de slag met zaken uit het verleden. Maar in veel gevallen vindt het gesprek over deze wensen niet tijdig plaats. Het palet aan mogelijkheden in de palliatieve zorg – op medisch, geestelijk en praktisch gebied – wordt daardoor niet voldoende benut.

Minister Hugo de Jonge van Volksgezondheid kondigde donderdag een campagne aan om het gesprek over de dood te bevorderen. Tegelijkertijd lanceerde hij een nieuwe website met informatie over palliatieve zorg.

Het gesprek over de dood is van levensbelang. Voor zowel de stervende als diens naasten kan het de laatste levensfase minder verdrietig maken. De doelstelling van De Jonge is daarom toe te juichen. Toch is het op zijn minst opmerkelijk dat de overheid dit gesprek moet aanjagen. Het is illustratief voor de nog altijd moeizame acceptatie van de dood in onze cultuur. Ook in het gesprek met de arts wordt dit onderwerp nog te vaak op de lange baan geschoven. Behandelen is de norm. Een arts wil nog iets doen voor de stervende, en die neemt dat op zijn beurt aan. Het omgekeerde komt ook voor: dat de patiënt niets wil horen over de dood.

Het is goed dat de overheid de versnipperde informatie over palliatieve zorg bundelt en zo helder mogelijk communiceert. Maar de echte behoefte van mensen ligt bij een gids die hen door deze

informatie heen loodst en met hen uitzoekt wat van belang is in hun stervensproces. Dat vraagt om professionals die daar oog voor hebben. En die daar tijd voor kunnen nemen.

Maar artsen, verpleegkundigen en geestelijk verzorgers kunnen dit niet alleen, zeker niet gelet op de demografische ontwikkeling. In 2030 zullen er volgens de prognose 4,2 miljoen 65-plussers in Nederland wonen, bijna een miljoen meer dan nu. Een toenemend percentage van hen zal alleenstaand zijn. Dat maakt het gesprek over de dood alleen maar urgenter. Het vereist betrokkenheid van de hele samenleving. Iedereen kan een naaste proberen te helpen om dat lastige gesprek tóch te voeren. En iedereen kan een gids zijn, die een ander nabij is en helpt in de wirwar van palliatieve zorg. Met als mogelijke bijvangst dat het ook jezelf helpt eerder na te denken over je eigen levenseinde.

Aaldert van Soest Bron:Nederlands Dagblad

LOFLIEDEREN

Henk Vijver

Wie zich een beetje verdiept in het boek van de Psalmen, blijft zich verbazen. Over de inhoud van al die oude gedichten. Alles wat een mens aan kwaad en pijn kan meemaken, kom je tegen in de psalmen. Geweld en oorlog, verwoesting van stad en land, honger en ziekten, eenzaamheid en dood. De dichters van deze liederen vertellen er over. Ze vertellen hoe dat kwaad in het leven van henzelf of van de mensen in hun omgeving binnenbrak en hun bestaan bedreigde.

Maar dan de manier waarop zij dat alles beschrijven. Toen lang geleden joodse bijbelgeleerden al die psalmen bij elkaar voegden en er het boek van maakten dat wij nu kennen als het boek van de psalmen, hebben ze er een titel boven gezet. LOFLIEDEREN. Dat staat als titel en dus als centraal motto boven de psalmen. Die liederen, waarin letterlijk alle kwaad van de wereld wordt beschreven, zijn beleefd als lofliederen door de mensen die ze

hebben overgeleverd aan volgende generaties. En let op de toon van deze liederen, waarin zo veel klachten worden geuit. In de eerste psalm wordt allereerst een mens gelukkig geprezen, en wordt verteld hoe een mens het geluk kan vinden. En aan het eind van het psalmenboek, in de allerlaatste psalm, wordt een feestelijk lied aangeheven. In de schitterende berijming van Martinus Nijhoff klinkt dat als volgt:

*Hef, bazuin, uw gouden stem, harp en fluit, verheerlijk Hem!
Citer, cymbel, tamboerijn, laat uw maat de maatslag zijn
van Gods ongemeten wezen. Opdat zinge al wat leeft,
juiche al wat adem heeft tot Gods eer. Hij zij geprezen.*

Alle ellende van de mensen wordt onverbloemd beschreven, maar wel in een heel bepaalde toon. Het kwaad heeft zijn context. De dichters zien kwaad en verdriet niet als absolute grootheden. De pijn van de mensen bestaat terdege, maar die pijn is wel ingebed in het grote geheel van het leven van de mensen en de wereld. En daarin, in het leven dat ondanks alles doorgaat, is Gods trouw te ervaren. En hoeveel een mens ook te lijden heeft, dat grotere geheel van leven waarin wij allen zijn opgenomen, dat heeft in de ervaring van de psalmendichters het grootste gewicht. De menselijke klachten over het kwaad dat hen treft, vormen een groot en zwaar verhaal. Maar dat is toch niet het hele verhaal van ons leven. Belangrijker dan de pijn en de ellende is het verhaal over de inbedding van ons leven in Gods trouw en liefde. En dat laatste, dat is wat de psalmen vertellen en bezingen.

Dat is de reden waarom dit oude bijbelboek ook vandaag nog grote betekenis kan hebben, voor mensen die veel verdriet krijgen te verwerken en voor mensen die hulpverleners aan anderen die in nood verkeren. Hulpverlening (in welke vorm ook: psychologisch of pastoraal of hoe dan ook) is luisteren. Daar begint het mee. Maar als er na enige tijd een vertrouwensband ontstaat, dan kun je je samen inspannen om het leed een plek te geven in een groter verband. Het kwaad, hoe overweldigend ook, is niet het hele verhaal. Er is een groter verhaal en als het je lukt dat grotere verhaal te ontdekken, dan heb je de eerste stap gezet uit het lijden.

Op weg naar het leven. Dat grotere verhaal kan godsdienstig zijn, zoals in de psalmen, maar wellicht zijn er ook andere mogelijkheden. Steeds gaat het er echter om dat het kwaad niet de totale macht over het menselijk leven krijgt. Bij de zoektocht naar dat grotere verhaal, dat ons leven weer zin kan geven, kunnen de psalmen van grote betekenis zijn. Want dat is precies wat er in die liederen gebeurt. Het lijden van de mensen kan verschrikkelijk zijn, de lijdende mens beseft (dikwijls met grote moeite, maar toch!) dat hij/zij deel uitmaakt van het leven dat doorgaat. De troost die daarvan uitgaat kan het mogelijk maken om verder te leven en misschien zelfs om af en toe weer, zij het heel zachtjes, te zingen. Met citer, cimbél, tamboerijn.

Deze 10 moeders uit de Bijbel

schreven geschiedenis

(ingebracht door D. Rozema).

Sara, de moeder die wachtte

Voordat Abraham en Sara uit Ur vertrokken, was duidelijk dat Sara onvruchtbaar was. Later beloofde God dat dit koppel een groot nageslacht zou krijgen. Die belofte herhaalde God. In de tussentijd bleef Sara wachten. Op gegeven moment verschenen drie mannen aan Abraham. Een van hen vertelde dat Sara over een jaar een zoon zou hebben. Sara geloofde daar niets van en lachte in zichzelf. Die belofte werd wel vervuld: Isaak werd geboren.

Hagar, de moeder die veel moest doorstaan

Hagar was de Egyptische slavin van Sara, die niet veel te vertellen had. Zij werd als vrouw aan Abraham gegeven in de hoop dat zij zwanger van hem zou raken. Ook als vrouw van Abraham bleef zij haar ondergeschikte rol houden. De verhouding tussen Sara en

Hagar werd op een bepaald moment zo slecht dat Hagar en Ismaël de woestijn in gestuurd werden. Zij verwachtten te sterven. God beschermde en zegende hen echter.

Rebekka, de moeder die bedroog

Abraham had zijn knecht op weg gestuurd om een vrouw voor zijn zoon te vinden. Deze knecht kwam op bijzondere manier bij Rebekka uit. Rebekka was een vrouw met groot geloof. Zij accepteerde het verhaal van die knecht en ging met hem mee, zodat zij met een man kon trouwen die zij nog nooit gezien had.

Rebekka kreeg twee zonen: Jacob en Ezau. Toen Izaak oud en zwak geworden was, wilde hij Ezau als eerstgeborene de zegen geven. Ezau werd opgedragen om een wildgerecht te maken en ging daarvoor op jacht. Rebekka smeedde een bedrieglijk plan. Hierdoor kreeg Jacob de zegen die zijn vader niet voor hem bedoeld had.

Lea en Rachel, de moeders die moesten delen

Jacob vluchtte naar zijn oom Laban en werd verliefd op Rachel. Hij werkte zeven jaar in dienst van zijn oom om met Rachel te kunnen trouwen. Laban bedroog Jacob en gaf hem op de huwelijksdag niet Rachel, maar haar zus Lea. Door nog eens zeven jaar voor zijn oom te werken, kon hij ook met Rachel trouwen. Beide vrouwen gaven hun slavin aan Jacob, zodat er meer kinderen geboren zouden worden. Rachel, die lang kinderloos bleef, werd moeder van twee zonen: Jozef en Benjamin.

De moeder van Mozes, een vrouw met een plan

Er kwam in Egypte een nieuwe koning aan de macht die zich niet verplicht voelde om de bijzondere positie van de Israëlieten in Egypte te respecteren. De rol die Jozef in Egypte vervuld had, speelde in de behandeling van de Israëlieten geen rol meer. Er heerste angst dat dit volk te groot zou worden. Daarom werd aan

de verloskundigen opdracht gegeven joodse jongetjes na hun geboorte te doden. Deze verloskundigen gaven daar geen gehoor aan. Het Egyptische volk kreeg toen het bevel om die jongetjes in de Nijl te gooien, zodat deze verdronken. De moeder van Mozes bedacht een plan en maakte een rieten mand waar Mozes in gelegd werd. De mand met het kind werd door de Egyptische prinses gevonden. Het leven van Mozes werd gespaard. Hij werd door de prinses geadopteerd.

Simsons moeder: de vrouw die de regels volgde

Manoah was met een vrouw getrouwd die kinderloos bleef. Op een dag kwam een engel van de Heer bij haar om te zeggen dat zij een kind zou krijgen en dat zij geen wijn of andere drank mocht gebruiken. Ook mocht zij geen onrein voedsel eten. Omdat Simson aan God gewijd zou zijn, was het verboden dat zijn haar geknipt zou worden. Op het gedrag van Simson was later zeker het nodige aan te merken. Toch gebruikte God hem om de Filistijnen te verslaan.

Naomi, de schoonmoeder die haar geloof deelde

Naomi was haar land vanwege hongersnood ontvlucht. Haar man en twee zonen stierven in Moab. Toen zij hoorde dat de hongersnood voorbij was en dat God het land en het volk had gezegend, besloot zij om weer terug te keren. Orpa bleef uiteindelijk in Moab. Ruth ging wel mee en motiveerde haar beslissing: *'Vraag me toch niet langer u te verlaten en terug te gaan, weg van u. Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt, zal ik slapen; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. Waar u sterft, zal ook ik sterven, en daar zal ik begraven worden. De HEER is mijn getuige: alleen de dood zal mij van u scheiden!'* Ruth trouwde later met Boaz, die de vader zou worden van Obed. Obed is de opa van David, die koning werd.

Hanna, de moeder die woord hield

Hanna was getrouwd met een man die veel van haar hield, maar die nóg een vrouw had. De andere vrouw had wel kinderen. Zij had die niet. Deze situatie leverde Hanna veel problemen op, ook doordat zij veel door die ander gepest werd. Haar man troostte Hanna met de woorden dat zij voor hem meer waard was dan tien zonen. Hanna bad tot God en huilde daarbij. Ze zei: *“HEER van de hemelse machten, ik smeed u, heb toch oog voor mijn ellende. Denk aan mij, uw dienares, vergeet mij niet. Schenk mij een zoon, dan schenk ik hem voor zijn hele leven aan u: nooit zal zijn haar worden afgeschoren.”* Zij kreeg een zoon, Samuël. Samuël wijdde zich aan God toe en werd een belangrijk geestelijk leider van Israël.

Elisabet, de moeder die in wonderen geloofde

Elisabet was ook een vrouw die geen kinderen had. Zij was een gelovige vrouw die nauwgezet de wet hield. Haar kinderloosheid was voor haar omgeving reden om haar te minachten. Toen haar man Zacharias tempeldienst deed, verscheen Gabriël, een engel van de Heer. Deze engel zei onder andere: *“Wees niet bang, Zacharias, je gebed is verhoord: je vrouw Elisabet zal je een zoon baren, en je moet hem Johannes noemen. Vreugde en blijdschap zullen je ten deel vallen, en velen zullen zich over zijn geboorte verheugen. Hij zal groot zijn in de ogen van de Heer.”*

Zacharias geloofde dit niet meteen en kon door toedoen van de engel een tijd lang niet spreken. Kort daarop raakte Elisabet zwanger en zei: *“De Heer heeft zich mijn lot aangetrokken. Hij heeft dit voor mij gedaan opdat de mensen me niet langer verachten.”* Elisabet werd de moeder van Johannes de Doper.

Maria, de moeder die onder de vrouwen gezegend is

Ook Maria, een jonge vrouw die met Jozef zou trouwen, kreeg bezoek van Gabriël. Zij kreeg te horen dat zij de moeder van Jezus

zou worden. Maria was verbaasd hoe dat kon gebeuren, omdat zij maagd was. De engel vertelde dat dit door de Heilige Geest mogelijk was. Zij geloofde de engel en was bereid om de weg van God te gaan.

Jozef was onthutst over de mededeling van de zwangerschap en wilde haar in stilte verlaten. Een engel vertelde Jozef in een droom wat er zou gebeuren. Daardoor bleef Jozef bij Maria. Van Maria wordt een paar keer gezegd dat zij de gebeurtenissen in haar hart bewaarde. Maria stond bij het kruis toen Jezus stierf en hoorde tot de groep mensen die er getuige was van dat Jezus uit de dood is opgestaan.

Uit: visie.eo.nl

Schrijf wonderen niet te gauw af

(ingebracht door Leo Koppelaar)

Iemand vertelde een verhaal. God had hem geroepen om naar een eenzaam bos te gaan. Als nuchter mens zette hij het van zich af. Maar de roep werd ten slotte zo dringend dat hij toch ging. Zonder te weten waarvoor, reed hij naar het bos en liep een pad op. Daar rende een jonge man op hem af. Die riep: 'Wat ben ik blij dat u gekomen bent. Ik zag het niet meer zitten en wilde een eind aan mijn leven maken, maar ik kreeg een indringende stem dat ik hier moest blijven en wachten op een man die naar mij zou worden toegestuurd.'

Het was niet een verhaal van iemand die interessant wilde doen – veeleer ging het over genade en roeping door God ter wille van anderen. Ik vertelde het verhaal aan een collega. Die vroeg: 'Hoe komt het dat we bij zo'n verhaal ons toch wat ongemakkelijk voelen?' Daar denk je verder over na, samen met de collega in het gesprek en tijdens het schoffelen in de tuin daarna. Je wilt het verhaal niet afdoen als onzin, toevallige samenloop van omstandigheden van mensen met meer fantasie dan nuchterheid.

Maar het zomaar accepteren? Vanwaar komt deze ongemakkelijkheid?

beheersingsdrang

Ik denk dat het meest fundamentele van zulke verhalen is dat we er geen grip op hebben. Het doorbreekt de wereld die we beheersen kunnen. Dat zit diepgeworteld in de moderne westerse cultuur. Alleen wat verklaarbaar is volgens natuurlijke oorzaken en gevolgen, is reëel. Als God dit patroon zou doorbreken, dan weet je niet meer waar je aan toe bent. Ten diepste heeft de moeite met zulke verhalen te maken met beheersbaarheid en dus met macht. Het is niet voor niets dat juist de heersende culturele elite er het meeste moeite mee heeft: zij beheersen de wereld met hun ideeën en positie. Daarbij moet je geen lastige profeet hebben die zich ineens aankondigt als Gods gezant.

De afkeer van wonderen en alles wat daarmee samenhangt, is niet aan de westerse cultuur voorbehouden. De Sadduceeën in de tijd van Paulus geloofden ook niet in engelen, geesten of een leven na de dood. Als leidende elite hadden ze er alle belang bij het te houden bij de beheersbare zichtbare werkelijkheid.

Toch is er nog een andere reden voor de ongemakkelijkheid. Deze is dat mensen zulke verhalen gebruiken kunnen voor hun eigen status. Ze beroepen zich op God, die hun de wonderbaarlijkste dingen ingeeft, en daarmee verleiden ze mensen. Religieuze leiders gebruiken hun directe lijn met God om mensen aan hun voeten te krijgen. In feite zijn ze net zo geseclariseerd als hun openlijk geseclariseerde tegenpolen die bij zo'n verhaal alleen maar gniffelen kunnen.

Of het nu om afwijzing van Gods ingrijpen gaat of om gebruik voor eigen doel, in beide gevallen gaat het om macht. En er zijn te veel van dit soort lieden om onbevangen het wonderverhaal te kunnen aanhoren.

geesten onderscheiden

Je moet dus kritisch omgaan met zulke verhalen, ofwel: de geesten onderscheiden. Botte verwerping is plat. Dan leef je in een wereld zonder geheimenis, zonder iets dat groter is dan ons brein. Maar wonderen aannemen als de gewoonste zaak van de wereld is net zo plat. Dan gaat het ook niet meer om een geheimenis – in elk geval niet om het geheimenis van God.

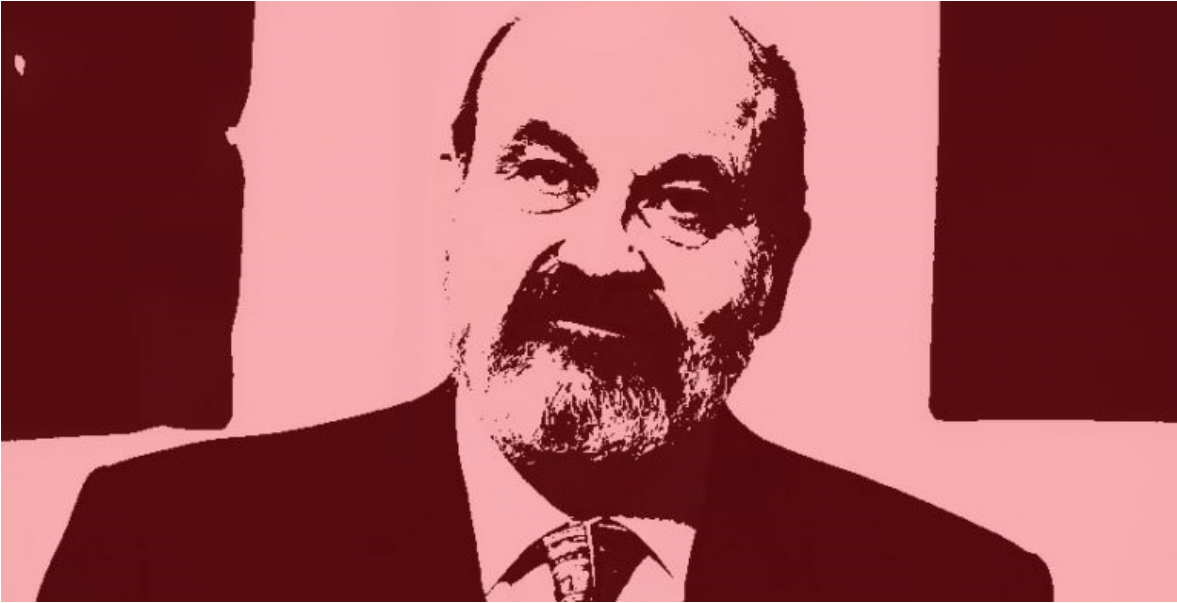
En daarmee komen we misschien bij de diepste reden van de ongemakkelijkheid. In het ware roepingsverhaal verschijnt God die ons leven verstoort. Het gaat niet om God die onze comfortzone garandeert. Met die God van de geborgenheid kunnen we goed leven. Het is heel gemakkelijk Hem bij de hand te hebben. Maar de God die ons wegroept uit onze comfortzone, is een ander. En zit daar niet het diepste: waar God verschijnt, verschijnt de Heilige die altijd onze comfortzone doorbreekt – niet de God die bij je is, maar de God die bij je kómt. ‘Waarom moest ik uw stem verstaan – waarom doet Gij mij gaan zo ongekende paden?’ Dat wordt nooit gewoon. Het blijft een ongemakkelijk verhaal. Dat moet het ook maar blijven.

Deze ongemakkelijkheid met wonderen, vanwaar?

Bram van de Beek is theoloog en emeritus hoogleraar symboliek aan de Vrije Universiteit.
Bron:Nederlands Dagblad

Start-zondag met aansluitend een picknick.

Dit is voorlopig gepland op zondag 6 oktober a.s.
(nadere informatie volgt).

Hoe voer je zinvolle gesprekken met atheïsten?

Die vraag drijft de Tsjechische priester Tomás Halík al jaren. De uitnodiging in zijn laatste boek: neem je twijfel als vertrekpunt.

Opnieuw is een boek van de Tsjechische filosoof, socioloog Tomás Halík in het Nederlands vertaald: *Raak de wonden aan*. Over niet zien en toch geloven. Het is een boeiend vervolg en aanvulling op *Geduld met God*. Twijfel als brug tussen geloven en niet-geloven.

Twijfel en *niet zien*, niet als randverschijnselen van ons geloven, maar als wezenlijke elementen daarvan: ze markeren het spanningsveld waarop Halík in gesprek gaat met hen die zich atheïst noemen, de generatie van na “de dood van God”. Door *twijfel* en *niet zien* in zijn geloof niet alleen toe te laten maar ze ook daarin te integreren, meent Halík een weg gevonden te hebben, wellicht niet om zijn gesprekspartners te overtuigen, maar wel om met hen een zinnig gesprek te blijven voeren.

Ontdekken waar God ‘gebeurt’

Daarbij is voor de Tsjechische hoogleraar filosofie de basis van het christelijk geloof niet een uitgewerkte dogmatiek, maar het steeds weer met elkaar in verband brengen van het evangelie en ons leven. ‘Het gaat erom dat je door je eigen levenservaring de betekenis van de bijbelse verhalen steeds opnieuw en dieper probeert te ontdekken en zo de machtige beelden van het evangelie op je laat inwerken, zodat ze geleidelijk steeds meer de stroom van je eigen leven verlichten, verklaren en veranderen.’

Een geloof dat zo groeit is niet statisch, onveranderlijk, maar een voortdurende ontdekking waar God in ons leven ‘gebeurt’. En het kan niet anders, of die ontdekking gaat gepaard met twijfel en geregeld niet zien. Geloof dat geen *twijfel* en *niet zien* kent, loopt gevaar geen geloof te zijn en het gelijk van het atheïsme te ‘bewijzen’.

Raak de wonden aan

Dat brengt hem tot een hertaling van de theologie, minder metafysiek en meer narratief. In de opzet van beide boeken betekent dit dat hij uitgaat van een bijbels verhaal dat hem als het ware het paradigma voor zijn betoog verschaft. In het *Geduld met God* is dat het verhaal van Zacheüs; twijfelend en zoekend, de gelovige op afstand die zijn levenlang een Godsoeeker blijft en nooit zal zeggen “Nu heb ik het/Hem gevonden”. In *Raak de wonden aan* is dat het verhaal van Thomas, die pas in Jezus kan geloven als hij zijn wonden ziet en wordt uitgenodigd die aan te raken.

‘Jezus vereenzelvigde zichzelf met alle kleinen en lijdenden – dus *zijn alle pijnlijke wonden, alle leed van de wereld en de mensheid, Christus’ wonden*. In Christus geloven [...] dat kan ik alleen als ik *deze wonden van hem aanraak, deze wonden waar onze wereld ook nu vol van is.*’

Met andere woorden: Als we de pijn van onze naasten en van onszelf niet serieus nemen, hebben we niet het recht om te zeggen dat we in God geloven. Geloof dat de ogen kan sluiten voor menselijk leed, is niet meer dan een illusie of opium.

Geloofszekerheid

Halík beschouwt het als de roeping van Thomas om ons voor te leven dat het geloof dat ontstaat uit de aanraking van [Christus' wonden](#) daarmee nog niet tot je bezit wordt. Het betekent ook niet het einde aan alle twijfels. Tot geloofszekerheid komt hij alleen wanneer hij *in het aanraken van de wonden van de wereld God aanraakt* – alleen daar ontmoet hij Hem.

In dit boek, dat we kunnen lezen als een vervolg op *Geduld met God*, zet Halík zijn gesprek met niet- en ongelovigen voort. Hij gaat verder met het aangeven van een weg tot geloof die ook voor zoekers niet bij voorbaat een onmogelijke is. Hij biedt daarbij geen valse zekerheden. Misschien is de weg die hij aangeeft zelfs helemaal niet vanzelfsprekend. Want hoe velen die zeggen niet (meer) in God te kunnen geloven, geven daarbij juist als argument het feit dat er zoveel kwaad en lijden in onze wereld zijn?

De uitnodiging van Halík is: raak die wonden aan, ga de wonden binnen. Ze zijn een plek waar je God kunt ontmoeten. 'Alles wat je voor een van deze minste broeders van Mij hebt gedaan, heb je voor Mij gedaan.' (Mt.25, 40). Halík weet die uitnodiging overtuigend te verwoorden.

Tomás Halík. Raak de wonden aan. Boekencentrum, Utrecht, 2019, 192 blz. €19,99

Foto via flickr.com

Dr. **Hans van Leeuwen SJ** is oud-provinciaal overste van de Nederlandse jezuïeten. Momenteel is hij werkzaam op het gebied van de ignatiaanse spiritualiteit.

Raak de wonden *aan*

(ingebracht door Bram Gerth)

Citaat uit het boek “Raak de wonden aan” van Tomas Halik. Dit is de titel van het boek waarover dominee Ari van Buuren tijdens zijn verblijf in Denia een inspiratieochtend wilde houden. Dominee Willem van Buuren schreef naar aanleiding van dit boek een boeiende column welke eindigde met het bovenstaande citaat dat mij persoonlijk heel erg aansprak en misschien u ook wel. Het geloof, dat nooit meer dan slechts “het begin” of “de kiem” bevat van dat waarnaar het verwijst, kan in onze menselijke geschiedenis nooit permanent worden beschermd tegen de voortdurende windvlagen van ongeloof en twijfel. In de wereld komen we immers zoveel wonden tegen die ons steeds weer vervullen met de pijnlijke vraag of ons vertrouwen dat ze een zin hebben, niet slechts een projectie is van onze wensdroom. Als het geloof leeft, zal het steeds gewond raken, blootstaan aan crisis en soms zelfs “gedood” worden. Er zijn momenten waarop ons geloof (of vriendelijk gezegd, de vorm die het tot nu toe heeft) afsterft – om weer te worden opgewekt.

Vuur

(ingebracht door Bram Gerth)

Liviticus 9.

We kennen het verhaal allemaal en wie zet er geen vraagtekens bij? Moest er zo zwaar worden gestraft? Voor het eerst brengt Aharon als hogepriester de voorgeschreven offers in de tabernakel. Een vuur uit de hemel verteert het brandoffer, een spektakel dat het volk de adem beneemt. Maar dan slaat ontsteltenis toe. Nadav en Avihoe, de oudste zonen van Aharon brengen impulsief en met de

beste bedoelingen, een reukoffer met “vreemd vuur”, waar de Eeuwige niet om heeft gevraagd. Weer komt er vuur uit de hemel maar dit vuurt verteert de twee zonen van Aharon. Wat moet je met zo’n verhaal. Wil het ons misschien duidelijk maken dat ook vurige toewijding zijn grenzen heeft?

Het vuur waardoor de beide mannen worden gedood reïncarneert als het ware in het verhaal waarin Elia op de berg Karmel de macht van de Ene tegenover de priesters van de afgodische Baäl demonstreert door het hemelse vuur naar zijn offerdier te doen neerdalen, waarna de lang ontbeerde regen valt. Maar daarna laat hij in zijn geloofsijver vierhonderd priesters ombrengen.

De Ene vraagt hem om verantwoording, als de profeet op de vlucht uitgeput in een grot op de berg Chorev is aangeland. “Wat doe je hier Elia?” Het antwoord; “ik heb met ijver geijverd” is blijkbaar niet bevredigend; vuur, storm en aardbeving komen voorbij maar het is pas in een subtiele stilte dat de Ene present is en de vraag nog eens klinkt: “Elia, wat doe je hier?”. Kan het zijn dat hierin doorklinkt; “was het wonder op de Karmel niet voldoende. Moesten per se honderden Baälpriesters worden omgebracht, iets waarvoor geen teken was gegeven?” Maar Elia blijft erbij; “ik heb met ijver geijverd”. In dit koppig herhaald antwoord ligt naar het idee van Rob Cassuto, het falen van Elia; de “godsijveraar” is er niet in geslaagd zijn hart te openen voor compassie, zijn ijver in te zetten voor het stichten van vrede. In ieder generatie moeten we ons afvragen of we willen horen bij groepen of individuen die met blind fanatisme een religieuze of seculiere ideologie omarmen, soms aanvankelijk met de beste bedoelingen, maar zo vaak met rampzalige gevolgen. We hoeven ons enthousiasme niet in te houden. Maar we moeten het wel toetsen en kanaliseren tot een bijdrage aan vrede en recht. De transformatie van Elia’s vuur van haat naar heil heeft vooral plaatsgevonden in de talloze legenden over zijn verschijnen in latere eeuwen als helper in nood en als wijze leraar. Maar ook en zeker niet in de laatste plaats als aankondiger van de messiaanse vrede, waarop met smart wordt gewacht.

Gelezen in het NIW van 29 maart, geschreven door Rob Cassuto.

Namen en aangehaalde tekst verschillen van die vermeld in onze nieuwe vertaling.
Bram Gerth.

‘Preek van de Leek’

Youtube/RV

(ingebracht door Bert Boxtart)

Niemand minder dan burgemeester Femke Halsema bestijgt dit jaar als eerste de kansel van de Doopsgezinde Kerk aan het Singel voor de nieuwe serie van de Preek van de Leek.

De GroenLinkse politica, die zelf niet gelovig is, staat daarmee in een mooie traditie: ook voorganger Eberhard van der Laan en (waarnemend burgemeester) Lodewijk Asscher gingen haar voor.

Voor de Preek van de Leek worden bij voorkeur Amsterdammers gevraagd die in de samenleving van zich hebben laten horen: van theater tot politiek, van dichtkunst tot muziek. Of ze nou gelovig zijn of niet, gepreekt hebben ze nog nooit. Vanaf de kansel leiden ze een eredienst met alle liturgische handelingen die daarbij horen, van votum en groet, het zingen van liederen, verkondiging, gebed tot de zegen. Met de inbreng van hun persoonlijke ervaringen en het kiezen van een Bijbeltekst kunnen ze een stempel drukken op de dienst, maar het samen vieren in de protestantse traditie blijft centraal staan.

Preek van de Leek is een initiatief van Doopsgezind Amsterdam en de Protestantse Kerk Amsterdam. Voor de samenstelling en voorbereiding van de nieuwe editie tekenden de Amsterdamse predikanten Henk Leegte, Johan Visser en stadspredikant Tim Vreugdenhil.

Verantwoording

De in deze kerkband gepubliceerde artikelen zijn o.a. overgenomen uit de onderstaande:

Levensbeschouwelijke sites:

www.pkn.nl

www.reliwerk.nl

www.vrijzinnig.nl

www.protestant.nl

www.kerknieuws.nl

www.refdag.nl

www.statenvertaling.net

www.igniswebmagazine.nl

www.mijnkerk.nl

www.visie.eo.nl

www.protestantsekerk.nl

www.cgk.nl

www.debijbel.nl

www.vrijzicht.nl

www.christelijkweekblad.nl

www.hetgoedeleven.com

www.bruggenbouwers.com

www.nieuwwij.nl

www.ikonrtv.nl

www.nd.nl

www.magazin.eo.nl

Collecterooster.

De eerste collecte is altijd voor de KERK

2de collecte:

Sept. 8 Sociale projecten

15 Diaconie (voedselbank)

22 Onderhoud

29 Sociale projecten

Okt. 06 Diaconie (voedselbank)

13 Sociale projecten

20 Onderhoud

27 Diaconie (voedselbank)

Mededelingen:

Onze sociale projecten zijn:

- SURG for all
- Ooghulp Wereldwijd
- Lilianefonds
- Oikocredit

Collectes voor de diaconie gaan naar de Voedselbank in Denia (naar mensen die door de crisis onze hulp hard nodig hebben).

• Predikant

Gedurende de maanden september en oktober is Ds. Wilma van der Linden uit Apeldoorn onze predikant. In november verwachten we Ds. Maaïke Schepers uit Enschede.

Indien u prijs stelt op huisbezoek, verzoeken wij u dit telefonisch of in de kerk zelf te melden bij de predikant.

• De **Kerkband** komt meestal de eerste zondag van de maand beschikbaar.

Wilt u een bericht ontvangen zodra de Kerkband beschikbaar is op de website (en uw emailadres is bij ons nog niet bekend), stuurt u dan een email aan de secretaris van de kerkenraad (zie onder).

Kopij voor de redactie van de kerkband kunt u sturen aan hetzelfde adres.

De volgende Kerkband komt (D.v.) 7 oktober uit.

• **Mutaties:** Als er veranderingen optreden in uw persoonlijke gegevens in Spanje, Nederland of België, wilt u die dan doorgeven aan de secretaris (zie onder).

• De **kerkenraads**vergadering wordt meestal gehouden medio van elke maand. Als u iets wilt inbrengen, dan ontvangen we graag de stukken twee weken van tevoren.

Email secretaris: ned.int.gem.denia@gmail.com

Nederlandse interkerkelijke gemeente te Denia

Reg.no. 016034 C.I.F.: R-0300445D

Kerkgebouw: Iglesia evangélica - El Arca de Noé,
Calle Sanchis Guarner 9, 03700, Denia

Kerkdiensten: Elke zondag om 11 uur (aansluitend koffie /
thee drinken)

Pastorie: Tevens correspondentieadres.
Carrer Aristeu 23, Marquesa 1, 03700, Denia.

Predikant: Bezoek graag telefonisch aankondigen
tel. 96 579 9180

Kerkenraad:	(emailadressen op de website)	Telefoon:
Voorzitter:	Marjolein Weggen, Benimarco	62 629 8048
Vice-voorz.	Henk de Jong, Javea	60 938 7739
Secretaris	Derk Rozema, Javea	68 671 7454
Penningm.	Piet vd Brugge, Benissa	96 574 8970
Lid.	Jacqueline Polman, El Vergel	68 530 9487
Lid.	Leo Koppelaar, Javea	+31 651 849 106
Lid.	Bram Gerth, Javea	68 445 2491
Huismeester	Chris de Jong, Teulada	67 772 9509
Kerkband	Bert Boxtart, Javea	67 636 0501
Email Kerkband:	<u>alberto.cabo.del.cabrio@gmail.com</u>	

Organisten:	Edo Luynenburg	96 575 6547
	Cor Pors	60 998 2839
	Peter Neeteson	63 497 9620

Hulp in nood:	Martine Gerth	61 918 5887
	Atie de Jong	63 023 8424

Website: www.kerkdenia.nl
Email: ned.int.gem.denia@gmail.com

Vrijwillige bijdragen:

Spanje: Bankrelatie: BBVA. te Javea.
IBAN: ES23 0182 0142 0002 0150 5998
BIC: BBVAESMM

t.n.v. Iglesia evangélica en Denia

Nederland: Bankrelatie: ING te Geldrop
IBAN: NL50 INGB 0004 2235 67
BIC: DLBKNL2A

t.n.v. Kerkvoogdijstichting Denia